95 minuten van pure wanhoop

De jonge moeder Sandra struint met behulp van haar echtgenoot een stadje af op zoek naar collega's die bereid zijn om hun bonus op te offeren zodat zij haar baan kan houden. Voor Sandra is dit een gevecht tussen overleving voor haar gezin en het zelfrespect dat ze tracht te behouden. Een mooi, benauwend realistisch drama wat op momenten echter de kijker weinig hoop of ontspanning geeft door de opeenstapelingen van dramatiek.

Uitgebreide beschrijving

De Belgische broers Dardenne hebben internationaal grote bekendheid gekregen als regisseurs en wonnen verschillende prijzen waaronder een gouden palm voor ROSETTA (1999) en L' ENFANT (2005). De film DEUX JOURS, UNE NUIT werd genomineerd voor een Gouden Palm.

Het verhaal van deze film laat zich bijzonder makkelijk vertellen.

Een vrouw (Sandra) raakt haar baan kwijt vanwege bezuinigingen. Van het vrijgekomen geld door haar ontslag krijgen haar collega's een extra bonus van de leidinggevende. Aangezien de vrouw haar baan hard nodig heeft om haar gezin te onderhouden wordt ze gedwongen om elke collega van haar team in zeer korte tijd af te gaan om hen proberen te overtuigen van de bonus af te zien zodat zij haar baan terug krijgt. De vraag is natuurlijk of elke collega zo altruïstisch is om dit voor haar te doen. De film toont kort de achtergrond van de groep van collega's met hun eigen benarde financiële situaties, hun individuele problematiek en kwetsbaarheden.

Meteen begint de film met dit onrealistisch ethisch dilemma. Het hoofdpersonage protesteert niet ten aanzien van haar situatie maar ondergaat dit lijdzaam gedurende de hele film. Als kijker wordt je dus gedwongen om naar de extreme slachtofferrol van het hoofdpersonage te moeten blijven kijken. Dit is zowel de schoonheid van de film en tegelijkertijd een echte frustratie, wat al snel gaat vervelen. De schoonheid ligt besloten in het feit dat je in grote lijnen gaat meeleven in de strijd van Sandra om haar voortbestaan. De frustratie van Sandra wordt nog eens benadrukt doordat de echtgenoot van Sandra haar blijft pushen om voor zichzelf en hun gezin op te komen.

Helaas is er geen spanningsboog in de film. Dit laatste komt doordat er geen zijverhalen zijn aangebracht en de personages niet worden uitgediept. Bij elke collega die Sandra spreekt moet ze haar moeilijke situatie en haar smeekbede weer afdraaien. Al geeft dit een mooi realistisch drama, wat waarschijnlijk bedoeld is als kritiek op de huidige kapitalistische maatschappij, als kijker verlies je de aandacht.

Valt er dan weinig positiefs te zeggen? Integendeel, de film toont een mooi beeld van de afhankelijkheid van de mens van zijn medemens. Prachtig is de eenzaamheid van het hoofdpersonage verbeeld. Een schitterende vertolking van Marion Cotillard. En na een bijna verslagen hoofdpersonage te moeten hebben aanschouwd, zien we een krachtig einde, ook al gaat dit enigszins ten koste van de geloofwaardigheid van het verhaal en het personage. Ook flirt de film mooi met het vraagstuk of Sandra zelf wel zo sympathiek is of dat zij mogelijk net zo egoïstisch is als haar collega's (of zelfs egoïstischer), aangezien ze louter voor eigen doeleinden om de welverdiende bonus van haar collega's vraagt.

Een mooi verhaal over hoop versus wanhoop en egoïsme versus medemenselijkheid.

Jeroen Granzier